

ΑΥΤΗ τη στιγμή έχω πάνω στο Ατραπέζι μου δύο βάζα, γεμάτα απ' τα τελευταία χρυσάνθεμα του κήπου μου, και θαυμάζω τα όμορφα και διαφορετικά χρώματά τους. "Άλλα είνε τριανταφυλλιά, άλλα κίτρινα, άλλα κόκκινα σκούρα, άλλα έχουνε τα χρώματα της χαρμάνης, άλλα την ασπράδα των μαργαριτών κι' άλλα το χρώμα του παλιού χρυσαφιού. Κι' όμως αν κι' έχουνε μιά τόσο πλούσια ποικιλία χρωμάτων, σου γεμίζουν την ψυχή σου με μιά βαθεία μελαγχολία. Δεν ξέρω αν οφείλεται αυτό στα γυνιά κοιτάσματα τους, που τα λιγοστά μαραμμένα φύλλα τους χροματίζουν άπελπισμένα κι' έτοιμα να φύλλοροφήσουν στις πρώτες φθινοπωρινές ψύξεις. "Έτσι, όπως τα βλέπω, νοιάζω πως έχω μπροστά μου ένα πλήθος από στέβιολα των παθών, παθών που άρχισαν να φανερωθούν, των παθών εκείνων που απ' τη γέννησή τους άκόμα είνε προωρισμένα να μιν ικανοποιηθούν ποτέ. Τα λουλούδια αυτά του φθινοποφού, θαρρείς και σου διηγούνται με τό θλιβερό ύφος τους τόν πόνο των άνητων έρωτων. Σου θυμίζουν την άρχή της δύσης της ζωής σου, κατά την όποία ή καρδιά σου, νοιάζοντας πως ξαναεινώνει, άρχίζει να έλλπει πως μπορεί να ξαναγατηθή. Μιά έλιδα, φυσικά, άπατηλή, μιά έλιδα που είνε προωρισμένη να ναυαγήσει γρήγορα και να μιάς παρωσήει από βαθύ της πύ πυρός μελαγχολίας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

τά μυστικά της ζωής της, γιά να τόν αναγκάσει να κάνει κι' εκείνος τό ίδιο.

Ο Μαλαπέρο δεν είχε καθόλου ύποπτευθή τό τρομερό αίσθημα της ήλικιωμένης χήρας, και μιά μέρα, νοιώθοντας κι' αυτός την ανάγκη να ελαφρώσει την καρδιά του, της έκαυστηρέυθηκε τόν πόνο του : "Άγαπούσε κι' αυτός

τρολλά μιά νέα γυναίκα, της όποίας ό άνδρας ήτανε υπάλληλος στη Σ... κι' είχε λόγους να πιστεύη ότι τόν άγαπούσε κι' εκείνη. Μιά δεν βλέποντοσαν παρά μόνο στον περιότιο της πλατείας και δυό - τρείς φορές είχαν ανταλλάξει και γράμματα. "Ός εκεί είχαν προχωρήσει ή σχέσεις τους.

Δέν είνε δύσκολο να φαντασθήτε πόσο όδυνηρό χτύπημα ήταν ή έξομολόγησι αυτή γιά τη δυστυχισμένη χήρα. Ο άνδρωπος τόν όποιον άγαπούσε, μ' όλη τη δύναμη της τελευταίας άγάτης της, όχι μόνο δεν την σεφερτόταν καθόλου, άλλ' άγαπούσε μιν άλλη !

Η Μαργαρέ έπέφερε τρομερά, άλλα δεν έχασε και κάθε έλιδα. Είπε στο νέο ότι λυπόταν κατάχαρδα, γιατί τού έτιχε ν'άγατηση μιά γυναίκα που άνηκε σ' άλλον. Τού μίλησε γιά τίς υποχωρήσεις, τις λύπες και τα βάσανα της γυναίκας εκείνης, ή όποία θά ήταν αναγκασμένη να ύποκρίνεται διαρκώς μπροστά τόν άνδρα της, να τρέμη άδιάκοπα απ' τό φόβο μιν την ανακαλύψη ότι τόν άπατούσε και γιά τόν κίνδυνο που διέτρεχε κι' αυτός κι' ή άγατημένη του, αν τυχόν μάθαινε τις σχέσεις τους καμιά φορά ό σύζυγός της. Τέλος, σάν μιά καλή φίλη, τόν παράκαλεσε να της λέη ό,τι κι' αν τού συνέβαινε σχετικώς.

Ο Μαλαπέρο συγκινήθηκε απ' την καλωσύνη της και τό ενδιαφέρουν της, και κάθε μέρα της έκαυστηρέυοταν όλες τις δοκιμασίες και τις περιπέτειες της μυστικής του άγάτης. Μιά κάθε νέο που της διηγότανε, ήταν γι' αυτήν και μιά καινούρια φαρμακερή σταγόνα στον πυρετό ποτήρι της άγάτης της. Περήφρανη όμως, καθώς ήταν, άκουσε τις χαρές και τις άπελπίσεις τού νέου φίλου της μ' ένα χαμόγελο συμπαιθείας και μόνον όταν έμενε μόνη κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της κι' έγραφε έλεύθερο τόν μεγάλο πόνο της να ξεσπάσει σέ δάκρυα και λυγμούς.

Μιά μέρα τέλος ό Μαλαπέρο πήγε στί σπίτι της κ. Λαζέυ τόσο χαρούμενος ώστε εκείνη άμέσως μάντεψε πως κάτι σοβαρό είχε συμβεί.

—Τι τρέχει ; τόν ρώτησε. "Έγινε μίσηπος δική σου ή άγατημένη σου ;

—Ναι... άπάντησε εκείνος, γλυκά στανάζοντας.

—Η δυστυχισμένη !... ειπε σιγά-σιγά ή κ. Λαζέυ. Σάς λιπάωμ και τους δυό !

Ο Μαλαπέρο την κούταξε τότε προσοχητά κι' έβρινε κατάληρητος απ' τό λύπη που έδειχνε τό πρόσωπό της.

—Υποφέρετε, κυρία ; την ρώτησε.

—Ναι, δεν είμαι και τόσο καλά !... τού απήδρισε. "Άρρησέ με τώρα κι' έλα αίσιο. "Έχω κάτι να σου πώ.

Όταν πήγε την άλλη μέρα ό Μαλαπέρο στί σπίτι της κ. Λαζέυ, την βρήκε έτοιμη γιά ταξίδι. Ήταν όχηρή, με τό μάτια της μαρσοστεφανωμένα. "Όστόσο

αυτή τη στιγμή, που έχω μπροστά μου τα όμορφα αυτά λουλούδια, με τα πλούσια χρώματα και την πικρή μερούδια, μοιραχεται στή θύμησί μου ή ιστορία μιάς άγάτης, που γεννηθήκε παράκαρια και φύλλοροφήσε, μαζύ με τα πρώτα φύλλα του φθινοποφού.

* * *

Η ιστορία αυτή συνέβη στή Σ... σέ μιά απ' τις παλιές και ήσυχες πόλεις της Τουραίν, στις όποιες τό ύγιεινότερο κλίμα τους. ή όμορφα τού φρουρού περιβάλλοντός τους κι' ή φτήνη της ζωής τους τραβοΐν κάθε χρόνο κοιλούς "Άγγλους παραθεριστές.

Τό χρόνο εκείνο τό πιο άρχοντικό σπίτι της Σ... ένα σπίτι τού XVI αΐωνος, που τό στέλιζαν άριστογυμναστικά σκαλίσηματα, είχε νοικιασθή από μιά Ιρλανδέζα κυρία, που τη λέγανε κυρία Μαργαρέ Λαζέυ κι' ή όποία ήταν χήρα ένοός "Άγγλου άξιωματικού, που είχε πεθάνει στή Βουιδιά.

Η κυρία Λαζέυ ήτανε μιά ψηλή και κάλοισιασμένη γυναίκα, ως σαράντα χρόνων, με κατάκαιρια μαλλιά και με γαλάνα ζωηρά μάτια. Απ' την καθαρή κι' εύγενισιατή φροσιονομία της θά μπορούσε κανείς να συμπεράνη ότι είχε μιά εύγενικά κι' εύάσθητη ψυχή. Όλοι όσοι έτιχε να την γνωρισούν ήσαν εύχαριστημένοι από τους τρόπους της και την συμπεριφορά της. Ζούσε μιά ήσυχη ζωή και μανόταν εύτιχισμένη. Τόν περισσότερο καιρό της τόν περνούσε διαβάζοντας διάφορα βιβλία και παίζοντας πιάνο.

Άξαφνα όμως ένα έντελός τεταίο περιστατικό ήρθε να ταράξη τη ζωή της. Ένα βράδι άφού ένδοκίασε με τό ύπεροχο παίξιμό της τους προσκαλεσμένους της, παρατονέθηκε ότι δεν είχε γνωρίσει κανένα βιολιστή, με τόν όποιο να μπορούσε να παίξη μαζί. Τότε κάποιος απ' τους κάλεσμένους της άρχισε να έξηγηή τό ταλέντο ένός νεαρού βιολιστού, ό όποιος ήταν διάκαλος της μουσικής, στί σχολεία της Σ...

Η κ. Λαζέυ, γεμάτη χαρά που θά ικανοποιόσε την έπιθυμία της, παρακάλεσε τόν κύριο αυτό να της οιστήση τό νεαρό βιολιστή, πράγμα που γίνηκε άμέσως την άλλη μέρα. Ο Γεώργιος Μαλαπέρο, έτσι λέγανε τό νεαρό μουσικοδιδάκαλο, ήταν ένας νέος περίοπος είκοσιπέντε χρόνων, με κασιανά σγουρά μαλλιά και μάτια μαύρα έξαιρετικά λαμπερά κι' όμορφα. Τό ντύσιμό του ήταν άμεικτο, οι τρόποι του έξαιρετικά λεπτοί και τό πάντα σερβόν γελαστό στόμα του άγινε να φανότανε δύο σιγές κανονικότητα και κάλαστρο δόντια, μιν μαργαριάρια.

Όπως ήταν φυσικό, ή Ιρλανδέζα χήρα ένδοκίαστηκε με τη γνωριμία του, και καθώς ήταν κι' αυτός προθυμώτατος σ' όλα, συμφωνήσανε να πηγαίνη δυό φορές τη βδομάδα σπίτι της γιά να παίξουν μαζί.

Άλλά ή μουσική συγκίνησε τόν άνδρωπο και τόν κάνει πύ τρομερό. Άνάμεσα δε σ' έναν άντρα και σέ μιά γυναίκα, ύπαρχει ό κίνδυνος ν' άγατηση ό ένας τόν άλλο. Κι' ό κίνδυνος αυτός φανερώθηκε απ' τις πρώτες μέρες στήν κ. Λαζέυ. Ένδοκισιασμένη απ' τη μουσική, κοντά στο νέο κι' όμορφο σύντροφό της, άρχισε να ξεχνάη τα σαράντα χρόνια της και να αισθάνεται πως ξαναεινώνει. Σιγά - σιγά μιά άγάτη, φιλοεργή και γεμάτη πάθος, άρχισε να μεγαλώνη μέσα στήν καρδιά της γιά τόν σύντροφό της. Προσπάθησε στήν άρχή να την πνήξη, με της στάθηκε άδύνατο. Η άγάτη της φούντωνε διαρκώς και την τυραννούσε, θέλοντας να εκδηλωθή. Κι' ή Ιρλανδέζα κυρία, γιά να σώσει την άξιοπορπεία της, την φανερώσε τό νέο σάν ένα είδος μητρικής στοργής. Περιποιότανε δηλαδή τό νεαρό μουσικό και προσπαθούσε να τού φέρνεται σάν μιά μεγάλη φιλενάδα. Γιά να κερδίση μάλιστα την έμπιστοσύνη του, τού άνοιξε την καρδιά της και τού διηγόταν ένα - ένα

δεν έδειχνε καμιά ταραχή.

—Έλαβα, τού ειπε μ' έναν ήρεμο τόνο, σοβαρές ειδήσεις από τη "Άγγλία κι' είναι αναγκασμένη να γίνω... Δεν ξέρω πότε θά ξαναϊδωθώ, μίσηπος κι' αυτό ως φιληθώμε !

Μιά καθώς εκείνος πλησίαζε τό χείλη του στί μάγουλο της κ. Λαζέυ, αισθάνθηκε άξαφνα στί στόμα του ένα φίλημα γεμάτο πάθος.

—Έγχε γιά ! "Έγχε γιά ! τού φώναξε ή Μαργαρέ, και τόν άρρησά μόνον, γιά να κλειστή στί κούτινα της.

Ο νέος έβρινε άναυδος. Αισθάνθηκε τό πάθος, που είχε τό φίλημα έκείνο και κατάλαβε τότε γιά πρώτη φορά πόσο μεγάλη και δυνατή ήταν ή στερνή της άγάτη και πόση πίκρα έζλεινε μέσα της ...

Αισθητά κατάχαρδα που δεν μπορούσε ν' ανταποκριθή σ' ένα τόσο μεγάλο αίσθημα κι' έφυγε μελαγχολικός, γεμάτος λυπηρές σκέψεις και συμπόνια γιά τη γυναίκα εκείνη, που τόσο την είχε άπατηση ή ζωή, με τα παράξενα γυρισμάτά της...

Παράκαλεσε άγάτες, καταδικασμένες στήν πύ θλιβερή διάφηση τόν όνειγο σας, να ξεράτε τάχα πόσο νοιώθη την πίκρα και τόν πόνο σας, πόσο βαθεία μελαγχολία μού φέρνει ή θύμησί σας !...

ANTPE TEPIE

ΣΤΙΧΟΙ

ΖΩΗΣ ΟΝΕΙΡΟ

- Πού είν' ή πατρίδα σου, πουλί, που λάμψεις, στίον αϊθέρα ;
- Τη θάλασσα έχω μάνα μου, τόν ουρανό πατέρα.
- Πουθ' έρχεσαι και που κινάς, πύ γλήγορα απ' τό κήμα ;
- Πίω ή φωλιά μου, έδώ ή ζωή, μπροστά ένα όρατο μνήμα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ